

Demersul artistic al trupei Footsbarn vizează un teatru viu, fără frontiere, deschis elementelor descoperite și adoptate în cursul turneelor. Măștile, dansul, muzica, pantomima, bufonada sunt mijloace de expresie uzuale. Diversitatea lingvistică nu constituie o barieră în comunicare, iar spectacolele sunt astfel construite încât să poată fi receptate adecvat chiar și de cei care nu cunosc limba în care sunt jucate. Proiectul anului 2000 a fost **Revizorul** de Gogol, prezentat în turneu la Avignon, Dublin, în Cornwall și așteptat, în primăvara lui 2001, la Paris, în grădinile de la Tuilleries, iar în vară, în Europa Centrală, inclusiv în România. Spectacolul se joacă la orele serii, într-un cort, fără micro-

foane, cu muzică *live*. Distribuția e cosmopolită: actori francezi, englezi, germani, americani, vorbind franceza cu un adorabil accent anglo-saxon. „Ochiul țarului”, Hlestakov, e interpretat de un actor pirpiriu, de culoare. Singurul negru din distribuție. Una dintre replicile lui – „Cum de nu mă pot ascunde?” – stârnește de la sine râsul. Soția guvernatorului e un travesti adorabil, actorii au măști sau cel puțin machiaje tip mască, iar în cursul reprezentației, foarte animate, „arsenalul” scenic cuprinde păpuși, dansuri, cățărări, sărituri, jonglerii.

Trupa joacă din profundă convingere, stabilind cu publicul o legătură unică, ratată frecvent de multe dintre

teatrele stabile. Nici nu-i de mirare că prin multe dintre locurile pe unde a trecut, Footsbarn a lăsat în urmă fideli ce-i urmează exemplul: în Germania există, după același model, „Ton und Kirschen”, în Portugalia, „Teatro ao Largo”, iar la Hérisson funcționează alte două companii create după același model: „Le petit Théâtre Dakoté” („d'à côté”) și „Le Théâtre des Racines Nées”.

Vara lui 2001 înseamnă aniversarea a 30 de ani de teatru itinerant la Footsbarn. Pe care compania o va marca tot cu **Revizorul**. Următorul lor proiect, „Footsbarn-Shakespeare”, va ajunge la public în primăvara lui 2002.

Oltița Cintec

Sf. flash

Traducere liberă

Noul administrator general al Comediei Franceze, Marcel Bozonnet (n. 1944), a fost actor, a jucat zece ani chiar în trupa pe care acum a fost chemat să o conducă; a fost apoi director al Conservatorului Național Superior de Artă Dramatică. A practicat și regia, cele mai recente montări fiind **Antigona** de Sofocle, **Principesa de Clèves** și **Didon et Enée** de Purcell. Dacă nu va interveni nimic deosebit, mandatul său va dura cinci ani.

Ziarele se ocupă pe larg de această numire, dar nu pomenesc despre vreun concurs, deși scriu că el a candidat alături de Daniel Mesguich, Andrzej Seweryn și Jean-Louis Benoit. Ministrul Culturii l-a ales fără a mai mima vreun examen, pe baza a ceea ce se știa despre el, investind în el speranța de a redresa activitatea unui teatru stagnant, simbolizând tradiția. (Ceea ce s-ar traduce prin „ca să poată exista, tradiția trebuie revigorată”.) Despre predecesorul noului director se spune că „nu a fost un învingător”. (Ceea ce s-ar putea traduce prin „odioasa, greaua moștenire”.) Despre planurile celui nou, adversarii ar putea spune că sunt eclectice, prietenii l-ar putea susține, afirmând că proiectele anunțate dovedesc o largă deschidere intelectuală:

„Repertoriul grec și latin nu a fost abordat de foarte mult timp. Cred că această stare de fapt trebuie remediată. Tragedia greacă se poate reînnoi grație noilor traduceri. (...) Comedia Franceză trebuie să lucreze mereu pentru acest tip de resurrecții. E nevoie de exuberanță din punctul de vedere al dorinței de a monta cel mai prestigios repertoriu posibil, dar ținând seama și de posibilitatea de a încasa rețete. Îmi aduc aminte cum Antoine Vitez conducea Comedia Franceză cu mânele suflecate, cu un ochi pe încasările de casă, ca un șef de garaj. Se presupunea că nu acolo este locul său, dar el era acolo. Și cred că așa trebuie. Această preocupare permite imaginarea unor proiecte vitale pentru trupă și pentru public”. (În traducere liberă: artă și management.)

În încheierea interviului acordat ziarului „Le Monde”, Marcel Bozonnet spune că „trupa trebuie reînnoită în permanență. Dar trebuie dovedit respect față de persoane, de artiști, de arta fiecăruia și uneori față de propriile limite”. (Traducerea e confuză, pentru că, în românește, nimeni nu poartă respect nimănui, iar oamenii nu au limite.)

M.B.